

[Victor Pürschel.]

at jeg ønsker at give Udtryk for nogen Sympati med de sidst omtalte. Jeg er Tilhænger af, at den politiske Kamp skal føres helt igennem paa Lovens Grund, og jeg betragter enhver, der forlader denne Bane, som en Mand, med hvem man intet kan have at gøre.

Et af de Motiver, som lurer bag ved dette, at man skal have den nye Grundlov, er jo, at der skal skabes Handlekraft; men det er, som jeg allerede sagde det ved første Behandling, en Misforstaaelse at tro, at man kan skabe Handlekraft ved Lovbestemmelser. Det, det kommer an paa her, er jo, at man griber Ondet an ved Roden, og at man søger at komme ud over den Partisplittelse, som er den naturnødvendige Følge af hele det System, som arbejder her i Landet i Øjeblikket. Man henviser til, at det er nødvendigt for Demokratiet at være lige saa handlekraftigt som de totalitære Stater. Dette er i mine Øjne Udtryk for en Panikstemning, og jeg tror ikke, man skal skrive Forfatninger ud fra Panikstemninger. Krigstidens Erfaringer viser, at det meget vel er muligt, selv med de mest forskellige Forfatninger, at skabe den nødvendige Handlekraft i en kritisk Situation, naar man har den rette Indstilling over for Farerne — og det havde man jo. Det viste sig under Krigen, at det kunde gøres med en hvilken som helst Forfatning.

Min Stilling til hele Forfatningsspørgsmaalet er den, at jeg *vel* ser, at der i Forfatningen af 1915 er Fejl, som burde rettes, men disse Fejl, denne manglende Løsning i Tilfælde af en Konflikt mellem de to Ting er, som jeg allerede tidligere har sagt det, langt mere af teoretisk end af praktisk Interesse. Jeg mener, at som Situationen er i Øjeblikket, gjorde man klogt i at udsætte hele dette Forfatningsspørgsmaal og give sig i Lag med at løse de meget mere paatrængende praktiske Opgaver, der ligger for. Det vilde være en langt lykkeligere Løsning for det danske Folk end at spille en Masse Tid og Kræfter paa Forfatningsspørgsmaal, som har saare liden Interesse; men jeg erkender naturligvis, at Forfatningen af 1915 lige saa lidt som noget andet er en Evighedsmaskine, og at man netop burde tage op til Overvejelse — til *rolig* Overvejelse efter en grundig Undersøgelse —, hvad der var

af brugbart i de Forfatningstanker, som har været fremme i de forskellige Lande i Europa.

Jeg er saa lykkelig, at jeg kan gaa til mine Vælgere med et uforandret Standpunkt i denne Henseende, og det er jeg jo meget tilfreds med.

Den kommunistiske Ordfører anstillede i en Tankegang, der ligger i Nærheden af det, jeg her omtaler, nogle Betragtninger over Lovforslagets § 48 — altsaa dette om, at Rigsdagsmændene kun er bundet ved deres Overbevisning — og sagde: Hvordan gaar det nu, naar man har en Partidisciplin, som tvinger Folk til at stemme imod deres Overbevisning? Se, denne Betragtning er der naturligvis noget rigtigt i, og den ser jo meget fristende ud, men det er dog nødvendigt derved at sige, at en Mand i et saadant Tilfælde jo ikke handler i Strid med sin Overbevisning, fordi han paa et eller andet Punkt følger sit Parti ved en Afgørelse, naar han blot kan sige til sig selv: Den Holdning, jeg her indtager over for dette Spørgsmaal, er berettiget derigennem, at jeg anser dette Spørgsmaal for at være mindre vigtigt end dette, at hele det Grundsynspunkt, jeg har, og som jeg har fælles med mit Parti, gennemføres og styrkes derigennem, at jeg holder sammen med Partiet.

Dette er naturligvis den ganske simple menneskelige Forklaring paa, at en Mængde Rigsdagsmænd i Aarenes Løb har stemt sammen med deres Parti, ogsaa i Sager, hvor de maaske hellere havde set en anden Løsning. Det er ganske klart, og saa længe man holder sig inden for denne Ramme, er der derfor efter min Mening ikke nogen som helst Strid mellem Rigsdagsmandens Handlinger og Grundlovens Bestemmelse, som jeg anser for at være principielt rigtig — i Modsætning til den kommunistiske Ordfører. Men hvis et Parti driver Sagen saa vidt, at det kræver, at en Rigsdagsmand enten skal følge Partiet eller træde ud af Partiet og saa i Virkeligheden forlade Rigsdagen — se, saa er dette Parti i klar Strid med Grundlovens Bestemmelse, og det er denne Grænse, som Partiledelserne maa passe paa, at de ikke kommer til at overskride, thi gør de det, er det kun til Skade for hele Maskineriets Anseelse.

I denne Forbindelse er det naturligt for mig at gøre nogle Bemærkninger om